

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗ: ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: ΑΧΑΪΑΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ

- **Εθνικής Άμυνας**

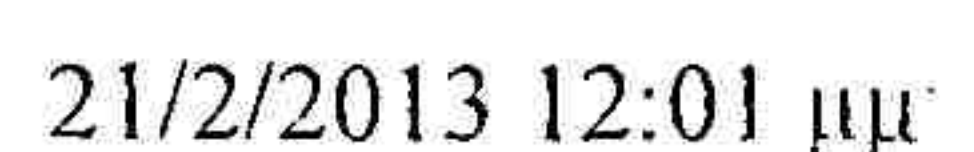
Θέμα: «Γιατί πρέπει οι Εθελοντές Μακράς Θητείας να προάγονται ιεραρχικά σε βαθμούς αξιωματικών»

Σχετικά με την από 21-2-2013 επιστολή των Εθελοντών Μακράς Θητείας στην οποία αναφέρουν γιατί πρέπει να προάγονται ιεραρχικά σε βαθμούς αξιωματικών.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

ΠΑΒ	316 ^η
55 MAR 2013	

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ
ΟΙ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΜΑΚΡΑΣ ΘΗΤΕΙΑΣ (ΕΜΘ)
(παρ. 4 άρθρου 13 του Νόμου 1848/89) να προάγονται ιεραρχικά σε βαθμούς αξκών (μέχρι βαθμού Ταγματάρχη)

ΚΑΤ' ΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ
ΜΕ ΤΙΣ ΕΘΕΛΟΝΤΡΙΕΣ (Νόμου 705/77) και
τους ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΥΠΑΞΚΟΥΣ (άρθρο 45 ΝΔ 445/74)
προαγόμενοι ιεραρχικά σε βαθμούς αξκου (μέχρι βαθμού Ταγματάρχη);

ΓΙΑΤΙ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥΝ
ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΑΡΝΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΝ ΙΣΗ ΙΕΡΑΡΧΙΚΗ
ΠΡΟΑΓΩΓΙΚΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΩΝ ΕΜΘ;

Σύμφωνα με τις διατάξεις άρθρου 45 Ν.Δ. 445/74 λειτούργησε ο θεσμός του «Εθελοντή Οπλίτη από ανακατάταξη» με εθελούσια υποχρέωση παραμονής στο στράτευμα για πέντε (5) έτη. Μετά την παρέλευση της πενταετίας μπορούσε να μονιμοποιηθεί οποτεδήποτε με ον βαθμό έφερε, εντασσόμενος στο αριστερό της αντίστοιχης σειράς με την ειδικότητα του Παραγωγικής Σχολής Υπαξκού που αποφοίτησε κατά το έτος μονιμοποίησεως του, δυνάμενος να εξελιχθεί περαιτέρω ιεραρχικά σύμφωνα με τις διατάξεις 5,8,9,12 και 46 του Ν.Δ. 445/74.

Το άρθρο 47 του ΝΔ 445/74 διακελεύει για την υπηρεσιακή ιεραρχική εξέλιξη των Εθελοντών υπαξκών :

«1. Οι κατά τας διατάξεις του παρόντος κατατασσόμενοι ως εθελονταί Υπαξιωματικοί εξελίσσονται μέχρι του βαθμού του Αρχιλοχίου, Αρχικελευστού ή Αρχισμηνίου εξομοιούμενοι κατά τας αποδοχάς προς τους εν ενεργεία μονίμους ομοιοβάθμους των, από της κατατάξεώς των.

*

Σύμφωνα με τις διατάξεις άρθρου 6 του Ν. 705/77 «Περί στρατεύσεως των Ελληνίδων» κατά τα έτη 1979, 1980, 1981 και 1982 κατετάγησαν σταδιακά στις τάξεις των Ενόπλων Δυνάμεων γυναίκες στρατιωτικοί για Επαγγελματική σταδιοδρομία.

Το άρθρο 7 παρ. 1 του Νόμου 705/77 διακελεύει για την υπηρεσιακή ιεραρχική εξέλιξη των Εθελοντριών:

«1. Δια Π. Διατάγματος, εκδιδομένου κατόπιν προτάσεως του Υπουργού Εθνικής Αμύνης, ορίζονται εκάστοτε αι ειδικότητες στρατιωτικής υπηρεσίας, αι οποίαι καλύπτονται υπό γυναικών στρατευσίμων ή εφέδρων, εθελουσίως κατατασσόμενων. Αύται βαθμολογικώς εξελίσσονται ως και οι άρρενες των αυτών κατηγοριών» (δηλαδή μέχρι βαθμό Αρχιλοχίου, Αρχισμηνίου, Αρχικελευστού).

*

Σύμφωνα με τις διατάξεις του Νόμου 1513/85 «Οπλίτες του Στρατού Ξηράς με πενταετή υποχρέωση και άλλες διατάξεις» κατατάχθηκαν Οπλίτες Πενταετούς Υποχρέωσης (ΟΠΥ) το 1985 στο Στρατό Ξηράς, το 1989 στο Πολεμικό Ναυτικό και 1990 στην Πολεμική Αεροπορία (με το άρθρο 13 του Ν. 1848/89).

Ο θεσμός του Ο.Π.Υ. μετονομάστηκε σε «Εθελοντές Πενταετούς Υπηρεσίας (Ε.Π.Υ.)» σύμφωνα με το άρθρο 9 παρ. 1 του Νόμου 2109/92 «Ρύθμιση θεμάτων εκπαίδεψεως, στρατολογίας, καταστάσεων του Προσωπικού των Ενόπλων Δυνάμεων και άλλες διατάξεις».

Οι υπαξκοί προελεύσεως Ε.Π.Υ. μετά την παρέλευση της πενταετίας, εντάσσονται στο θεσμό των «Εθελοντών Μακράς Θητείας» (ΕΜΘ) δειπόμενοι από τις διατάξεις του Π.Δ/τος 21/1991, Ν. 184/89 (παρ. 4 άρθρο 13) και Ν. 2913/2001 (άρθρο 7 παρ. 4).

Η παρ. 4 άρθρου 13 του Ν. 1848/1989, όπως αυτό ίσχυε πριν από την αντικατάστασή του με την παρ. 4 άρθρου 7 του Νόμου 2913/2012 διακελεύει για την ιεραρχική εξέλιξη των Εθελοντών Μακράς Θητείας:

«4. Μετά τη λήξη της πενταετούς υποχρέωσής τους όσοι επιθυμούν μπορούν, ύστερα από αίτησή τους, να παραμείνουν στις Ένοπλες Δυνάμεις με το βαθμό που φέρουν ως εθελοντές μακρός θητείας (Ε.Μ.Θ.) μέχρι τη συμπλήρωση 35ετούς συντάξιμης υπηρεσίας και εξελίσσονται βαθμολογικά μέχρι το βαθμό του Ανθυπασπιστή, μισθολογικά δε μέχρι το βαθμό του Λοχαγού και των αντιστοίχων των άλλων Κλάδων των Ενόπλων Δυνάμεων.»

***

Με τη παρ. 5 άρθρου 13 του Ν. 1848/89 οι Εθελόντριες του Ν. 705/77 εντάχθηκαν στο θεσμό των Ε.Μ.Θ.

Η παρ. 5 άρθρου 13 του Νόμου 1848/1989, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 άρθρου 4 του Ν. 1911/1990, διακελεύει συγκεκριμένα:

«5. Οι διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου εφαρμόζονται αναλογικά και για τις εθελόντριες του ν. 705/1977 (ΦΕΚ 279), που το επιθυμούν.»

*

Επακολούθησαν ευνοϊκές ρυθμίσεις για τις Εθελόντριες με το άρθρο 22 του Ν. 2109/92 και άρθρο 15 του Ν. 2936/01, ενταχθείσες στις διατάξεις του Ν.Δ. 445/74.

Περαιτέρω επακολούθησε η παρ. 1 άρθρου 13 του Ν. 3257/2004, διακελεύουσα:

«1. Οι γυναίκες που υπηρετούν ως μόνιμες με βαθμό Ανθυπασπιστή του Ν. 705/1977 (ΦΕΚ 279 Α'), που κατετάγησαν τα έτη 1979, 1980, 1981 και 1982, προάγονται στο βαθμό του Ανθυπολοχαγού και αντιστοίχου των άλλων Κλάδων με τη συμπλήρωση είκοσι ενός ετών αντίστοιχα συνολικής πραγματικής στρατιωτικής υπηρεσίας από την αρχική τους κατάταξη, συντρεχουσών των λοιπών προϋποθέσεων του Ν.Δ 445/1974.»

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ

Με τις διατάξεις παρ. α(5), β(7) και γ(7) άρθρου 23 του Νόμου 3883/2010 οι Εθελοντές Νόμου 445/74 και οι Εθελόντριες Ν. 705/77 προάγονται μέχρι και το βαθμό Ταγματάρχη – Πλωτάρχη - Επισμηναγού.

Με τις άνω διατάξεις δηλαδή, οι νεώτεροι των ΕΜΘ σε ιεραρχική εξέλιξη κατά την κατάταξή τους (μέχρι Αρχιλοχίες, Αρχικελευστές, Αρχισμηνίες) εθελοντές υπαξκοί του ΝΔ 445/74 και εθελόντριες του Ν. 705/77, προάγονται σε αξκούς μέχρι το βαθμό Ταγματάρχη και αντίστοιχους, των ΕΜΘ που κατά την κατάταξη τους προβλέπετο προαγωγή μέχρι βαθμού ανθστού, παραμενόντων στον ίδιο καταληκτικό βαθμό προαγωγής μέχρι 35 έτη υπηρεσίας με κραυγαλέα παραβίαση της Συνταγματικής Επιταγής άρθρου 4 παρ. 1 του Συντάγματος, λαμβανομένων υπόψη ότι οι άνω τρεις κατηγορίες υπαξκών, κατετάγησαν με τα ίδια τυπικά κριτήρια και εργάζονται κάτω από τις ίδιες πραγματικές και νομικές συνθήκες.

Προς διαπίστωση περαιτέρω της παράνομης, άδικης, δυσμενούς διακριτικής μεταχείρισης των ΕΜΘ και της περιθωριακής διάκρισής τους, με παραβίαση της κοινοτικής και της Ελλαδικής νομοθεσίας, που δημιουργεί ευθύνες στους πολιτικούς και υπηρεσιακούς παράγοντες για τη δυσμενή διακριτική άνιση μεταχείριση τους, επισημαίνονται τα ακόλουθα:

***

ΕΛΛΑΔΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ

Το ισχύον Σύνταγμα του 1975, όπως αναθεωρήθηκε το 1986 και το 2001, περιέχει τους ιεραρχικά ανώτερους κανόνες στο πλαίσιο της εθνικής έννομης τάξης.

Τα Συνταγματικά δικαιώματα που παρέχονται στα άτομα και αφορούν στο σύνολο των θεμελιωδών πολιτικών, κοινωνικών και οικονομικών δικαιωμάτων, είναι κανόνες προστατευόμενοι, οι οποίοι καθορίζουν και προσδιορίζουν τα όρια των δικαιωμάτων των φορέων τους προς την κρατική εξουσία και, αντιστρόφως, τα όρια της συμπεριφοράς του κράτους προς του πολίτες.

Η έννομη τάξη οφείλει να διασφαλίζει και εγγυάται την τήρηση των δικαιωμάτων αυτών.

Απόρροια τούτων είναι ότι, ο κοινός νομοθέτης υποχρεούται, κατά τη νομοθετική του δικαιοδοσία, να παράγει δίκαιο, το οποίο δεν έρχεται σε αντίθεση προς το περιεχόμενο των θεμελιωδών δικαιωμάτων, εν όψει της δεσμεύσεως του (νομοθέτη) από τις συνταγματικές διατάξεις. Υποχρεούται, από το Σύνταγμα επίσης, να απαλείψει όσες διατάξεις νόμων αντίκεινται στο περιεχόμενο των συνταγματικών διατάξεων, αναφορικά με τα θεμελιώδη δικαιώματα, επί πλέον δε να προωθεί όλα εκείνα τα μέτρα που ολοκληρώνουν την προστασία των δικαιωμάτων αυτών από οποιαδήποτε αυθαιρεσία.

Το Σύνταγμα διαλαμβάνει συγκεκριμένες διατάξεις για την προστασία των ατομικών δικαιωμάτων, ανάμεσα στα οποία περιλαμβάνεται και το δικαίωμα της ίσης μεταχείρισης.

Το άρθρο 4 παρ.1 του Συντάγματος διακελεύει :

«Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου.»

Με την διάταξη άρθρου 4 παρ. 1 του Συντάγματος που ορίζει ότι οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του Νόμου και καθιερώνει, όχι μόνο την ισότητα των Ελλήνων απέναντι στο Νόμο, αλλά και την ισότητα του νόμου απέναντι σ' αυτούς, δεσμεύεται ο κοινός νομοθέτης σε τρόπο ώστε, κατά τη ρύθμιση ουσιαστών ομοίων πραγμάτων, σχέσεων ή καταστάσεων και κατηγοριών προσώπων, να μη νομοθετεί κατά διάφορο τρόπο, εισάγοντας εξαιρέσεις και κάνοντας διακρίσεις, εκτός αν αυτό επιβάλλουν λόγοι κοινωνικοί ή δημοσίου συμφέροντος, η συνδρομή των οποίων (λόγων) υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων.

Δεδομένου ότι το Σύνταγμα βρίσκεται στην κορυφή της ιεραρχίας της έννομης τάξης, παρέπεται ότι αν γίνει με νόμο κάποια δικαιολογημένη ειδική ρύθμιση σε όφελος ορισμένης κατηγορίας προσώπων και αποκλεισθεί από την τέτοια ειδική ρύθμιση, με αδικαιολόγητη δυσμενή διάκριση, άλλη κατηγορία προσώπων, για την οποία συντρέχει ο ίδιος δικαιολογητικός λόγος ευμενούς μεταχείρισης, η διάταξη που εισάγει τη δυσμενή διάκριση είναι ανίσχυρη, ως αντισυνταγματική και τα δικαστήρια οφείλουν να μην την εφαρμόσουν (άρθρα 87 παρ.2 και 120 Συντάγματος)

Τα άνω, για μεγαλύτερο λόγο έχουν εφαρμογή επί αδικαιολόγητης ιδιαίτερα ευμενούς ιεραρχικής εξέλιξης κατηγορίας υπαζκών σε σχέση με άλλη κατηγορία υπαζκών, εχόντων τα ίδια τυπικά και ουσιαστικά προσόντα, παρεχόντων τις υπηρεσίες τους κάτω από τις ίδιες νομικές και πραγματικές συνθήκες, για την οποία μάλιστα προβλέπετο μεγαλύτερη σε βαθμό υπηρεσιακή εξέλιξη.

Το άρθρο 4 παρ. 2 και το 116 παρ. 2 του Συντάγματος διακελεύουν :

- άρθρο 4 παρ. 2 του Συντάγματος

«Οι Έλληνες και Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις»

- 116 παρ. 2 του Συντάγματος

«Αποκλίσεις από τους ορισμούς της παρ. 2 άρθρου 4 επιτρέπονται μόνο για τους σοβαρούς λόγους, στις περιπτώσεις που ορίζει ειδικά ο νόμος».

Με τις διατάξεις αυτές, που αποτελούν ειδικότερη εκδήλωση της αρχής της ισότητας στον τομέα της κοινωνικής θέσεως και της νομικής αντιμετώπισεως των σχέσεων των δύο φύλων, αφ' ενός μεν απαγορεύεται η δημιουργία άνισων καταστάσεων και η διαφοροποίηση του περιεχομένου επί μέρους δικαιωμάτων ή υποχρεώσεων των πολιτών, τόσο μεταξύ τους όσο και έναντι της Πολιτείας, με βάση την διαφορά του φύλου, αφ' ετέρου δε επιβάλλεται η παροχή ίσων δυνατοτήτων και στα δύο φύλα για την ανάπτυξη της προσωπικότητας και την ελεύθερη ατομική κίνηση ή δράση ή την συμμετοχή στην κοινωνική ζωή.

Η Αρχή της Ισότητας που επιτάσσει το άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος, δεσμεύει τόσο την διοίκηση κατά την υπ' αυτής θέσπιση κανονιστικών διατάξεων, όσο και τον κοινό νομοθέτη και επιβάλλει την ομοιόμορφη μεταχείριση των υπό τις αυτές συνθήκες τελούντων προσώπων.

Νομοθετική ρύθμιση που στερεί αυθαιρέτως από ορισμένη κατηγορία διοικουμένων ευεργετικό μέτρο (πχ. Ιεραρχική εξέλιξη), πρέπει να αναγνωριστεί και υπέρ των διοικουμένων που ζουν και εργάζονται κάτω από τις ίδιες νομικές και πραγματικές συνθήκες, οι οποίοι παρελήφθησαν από τη ρύθμιση, καθότι η αποκατάσταση της ισότητας επιβάλλει την επέκταση αυτή, ώστε να εκλείψει η άνιση μεταχείριση.

Η αρχή της ισότητας επιτάσσει την θέσπιση γενικών και απρόσωπων κανόνων και απαγορεύει τις αυθαίρετες διακρίσεις και την διαφορετική αντιμετώπιση παρόμοιων καταστάσεων δια και ενώπιον του νόμου

Η αρχή της ισότητας, ειδικότερη εκδήλωση της οποίας είναι η κατάργηση-εξάλειψη των διακρίσεων, ήταν αναμενόμενο να τύχει ιδιαίτερης εφαρμογής στις εργασιακές σχέσεις και ειδικότερα στους τομείς της εργασίας, της απασχόλησης και των αμοιβών των εργαζομένων. Η θέσπιση της εν λόγω αρχής επιβάλει αφενός την απαγόρευση και εξάλειψη κάθε διάκρισης στην πρόσβαση σε όλους τους κλάδους και τις βαθμίδες απασχόλησης και την επαγγελματική και ιεραρχική εξέλιξη και σταδιοδρομία κάθε προσώπου στον δημόσιο και ιδιωτικό βίο και αφετέρου τη λήψη μέτρων που αποβλέπουν στην προώθηση της θεσμικής ισότητας στην πράξη.

Τα Συνταγματικά δικαιώματα αποτελούν ουσιαστικά στοιχεία του Κράτους Δικαίου. Οριοθετούν την κρατική εξουσία και την υποτάσσουν στις Συνταγματικές Επιταγές που είναι κανόνες υπερκείμενης τυπικής ισχύος, που δεσμεύουν και τον κοινή νομοθέτη.

Από τα άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 22 παρ. 1 του Συντάγματος προκύπτει ότι δεν επιτρέπεται διαφορετική μεταχείριση εργαζομένων που παρέχουν στον ίδιο εργοδότη ίδια εργασία (Α.Π. 1666/2001, ΑΠ 635/93, ΑΠ 211/1992). Η Συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της ίσης μεταχείρισης δεν απαγορεύει μόνο την άνιση μεταχείριση μεμονωμένων εργαζομένων αλλά, και την άνιση μεταχείριση κατηγοριών εργαζομένων.

Η υποχρέωση των πολιτειακών οργάνων να διασφαλίζουν την ανεμπόδιστη άσκηση των Συνταγματικών δικαιωμάτων επιτάσσεται με το άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος, το οποίο διακελεύει:

«1. Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους. Όλα τα κρατικά όργανα υποχρεούνται να διασφαλίζουν την ανεμπόδιστη και αποτελεσματική άσκησή τους. Τα δικαιώματα αυτά ισχύουν και στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών στις οποίες προσιδιάζουν. Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας.»

* * * *

Η κατοχύρωση της ίσης μεταχείρισης, ιδιαίτερα στα δύο φύλα, θεμελιώνεται κυρίως στο Π.Δ. 87/2002, στο Ν. 1414/1984 «Για την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των φύλων στις εργασιακές σχέσεις και άλλες διατάξεις», στο Ν. 3304/2005 και στο Ν. 3488/2006 «Για την εφαρμογή της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών όσον αφορά την πρόσβαση στην απασχόληση, στην επαγγελματική εκπαίδευση και ανέλιξη στους όρους και στις συνθήκες εργασίας και άλλες διατάξεις».

Με τις διατάξεις του Ν. 3986/2010 «Εφαρμογή της αρχής των ίσων ευκαιριών και της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών σε θέματα εργασίας και απασχόλησης – Εναρμόνιση της κείμενης νομοθεσίας με την οδηγία 2006/54/ΕΚ, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 5^{ης} Ιουλίου 2006 και άλλες συναφείς διατάξεις» ολοκληρώθηκε η μεταφορά της Οδηγίας 2006/54/ΕΚ στην Ελληνική έννομη τάξη.

Οι βασικότερες διατάξεις του άνω Νόμου είναι ακόλουθες:

Άρθρο 12

«Απαγορεύεται κάθε μορφής άμεση ή έμμεση διάκριση λόγω του φύλου ή της οικογενειακής κατάστασης του εργαζομένου όσον αφορά στους όρους, στις συνθήκες απασχόλησης και εργασίας, στις προαγωγές, καθώς και στο σχεδιασμό και την εφαρμογή συστημάτων αξιολόγησης προσωπικού».

Άρθρο 17

«Οι διατάξεις του παρόντος νόμου εφαρμόζονται στα άτομα που απασχολούνται ή είναι υποψήφια για απασχόληση στο Δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα...»

Άρθρο 30

« 1. Από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου καταργείται κάθε γενική ή ειδική διάταξη νόμων, διαταγμάτων, υπουργικών αποφάσεων, εσωτερικών κανονισμών επιχειρήσεων που έχουν ισχύ νόμου ή κανονιστικής πράξης, καθώς και διατάξεις που ρυθμίζουν την άσκηση ελευθέρου επαγγέλματος ή ανεξάρτητης δραστηριότητας, εφόσον αντίκεινται στις διατάξεις του παρόντος νόμου.»

Σχετικά η αριθμ. πρωτ. 1565/56/27-1-2011 Εγκύκλιος του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων με θέμα την κοινοποίηση του Ν. 3896/2010 και εναρμόνιση της κείμενης νομοθεσίας με την οδηγία 2006/54/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 5^{ης} Ιουλίου 2006 στην παράγραφο Ε διαλαμβάνει:

«Ε. Έπειτα από τα παραπάνω και δεδομένου ότι η κατάργηση των υφισταμένων διακρίσεων είναι μείζονος σημασίας για την ουσιαστική εφαρμογή της αρχής της ισότητας ανδρών και γυναικών, τα Υπουργεία παρακαλούνται να εξετάσουν αν στο νομοθετικό πλαίσιο αρμοδιότητάς τους υπάρχουν, διατάξεις που έρχονται σε αντίθεση με τις διατάξεις του ανωτέρου αναφερόμενου νόμου, οι οποίες σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 30 αυτού, χρήζουν καταργήσεως ή τροποποιήσεως και να προβούν στις ανάλογες ενέργειες, ενημερώνοντάς μας σχετικά. Επίσης παρακαλούνται να κοινοποιήσουν την παρούσα στους εποπτευόμενους φορείς και υπηρεσίες».

* * * * *

ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

Η κατοχύρωση της αρχής της Ίσης Μεταχείρισης στη διεθνή έννομη τάξη, διαλαμβάνεται ως βασική αρχή σε πλήθος Διεθνών Συμβάσεων, που έχουν κυρωθεί με νόμο στον Ελλαδικό χώρο και αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού Ελληνικού Δικαίου.

Ενδεικτικά αναφέρονται:

α. Ο Καταστατικός Χάρτης του ΟΗΕ (1945)

β. Η Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (άρθρο 7)

γ. Το Διεθνές Σύμφωνο της Νέας Υόρκης για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Μορφωτικά Δικαιώματα.

δ. Η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για την εξάλειψη όλων των μορφών διακρίσεων κατά των γυναικών

ε. Η Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και τα Πρόσθετα Πρωτόκολλα (άρθρο 14)

στ. Το Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (άρθρο 26).

Η γενική αρχή της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων, αποτελεί θεμελιώδες στοιχείο του διεθνούς δικαίου για τα ανθρώπινα δικαιώματα, καθώς έχει αναγνωριστεί από μια σειρά προνοιών σε σημαντικό αριθμό διεθνών κειμένων. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, απαγορευμένη διάκριση σημαίνει τη διαφορετική μεταχείριση, χωρίς λογική και αντικειμενική αιτιολογία, ατόμων που βρίσκονται σε σχετικά παρόμοια κατάσταση.

Το άρθρο 14 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) σχετικά με την απαγόρευση των διακρίσεων προβλέπει ότι η χρήση των αναγνωριζόμενων στην πιο πάνω Σύμβαση δικαιωμάτων και ελευθεριών θα πρέπει να εξασφαλιστεί ασχέτως διακρίσεων.

Το 12° Πρωτόκολλο στην άνω Σύμβαση, διέκρινε την απαγόρευση των διακρίσεων που προβλέπεται στο άρθρο 14, στο σύνολο των δικαιωμάτων που προβλέπονται στην εθνική νομοθεσία πέραν αυτών που προνοούνται στην ΕΣΔΑ.

Σύμφωνα με την Πάγια Νομολογία του ΔΕΚ «η αρχή της ίσης μεταχείρισης» επιτάσσει να μην επιφυλάσσεται σε όμοιες καταστάσεις διαφορετική μεταχείριση, εκτός αν η διαφοροποίηση δικαιολογείται για αντικειμενικούς λόγους (ΔΕΚ C-434-02, σκ 68, ΔΕΚ C-304/01, σκ 31).

Σύμφωνα με το άρθρο 23 παρ. 2 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (10.12.1948), «Όλοι χωρίς καμιά διάκριση, έχουν δικαίωμα ίσης αμοιβής για ίση εργασία». Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 7 του Διεθνούς Συμφώνου των Ηνωμένων Εθνών για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Μορφωτικά Δικαιώματα (19.12.1966), το οποίο κυρώθηκε με τον ν. 1532/1985 (ΦΕΚ Α', 45), αναγνωρίζεται το «... δικαίωμα κάθε προσώπου να απολαμβάνει δίκαιους και ευνοϊκούς όρους εργασίας, οι οποίοι να εξασφαλίζουν ειδικότερα αμοιβή που παρέχει σε όλους τους εργαζομένους, σαν ελάχιστο όριο: ένα μισθό δίκαιο και αμοιβή ίση με την αξία της εργασίας χωρίς καμιά διάκριση...».

Με το άρθρο 4 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη του Συμβουλίου της Ευρώπης (18.10.1961), που κυρώθηκε με τον ν. 1426/1984 (ΦΕΚ Α', 32), καθιερώνεται υποχρέωση αναγνώρισης του δικαιώματος των εργαζομένων για ίση αμοιβή για εργασία ίσης αξίας. Το αυτό δικαίωμα κατοχυρώνεται και με την υπ' αριθμ. 111 Διεθνή Σύμβαση Εργασίας της 04.06.1958 της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, που κυρώθηκε με τον ν. 1424/1984.

Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει δεχθεί σε πολλές αποφάσεις του ότι η αρχή της ισότητας και της απαγόρευσης διακρίσεων αποτελεί μια από τις θεμελιώδεις γενικές αρχές του Κοινοτικού Δικαίου. Σύμφωνα με την αρχή αυτή παρόμοιες καταστάσεις δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο εκτός εάν η διαφοροποίηση είναι αντικειμενικά δικαιολογημένη.

Το ΔΕΚ έχει επανειλημμένα αποφανθεί ότι ο σεβασμός για τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα είναι μια από τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου την τήρηση της οποίας έχει καθήκον να διασφαλίζει.

Η ισότητα ενώπιον του Νόμου και η προστασία όλων των ατόμων από διακρίσεις αποτελεί οικουμενικό δικαίωμα, αναγνωρισθέν από την Οικουμενική Διακήρυξη για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (άρθρο 7), το Διεθνές Σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά

δικαιώματα (άρθρο 26) και από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών (άρθρο 14). Η Σύμβαση επίσης της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας αριθμ. 111 απαγορεύει τις διακρίσεις στον τομέα της απασχόλησης και της εργασίας.

Η αρχή της ίσης μεταχείρισης επιτάσσει να μην επιφυλάσσεται σε όμοιες καταστάσεις διαφορετική μεταχείριση, ούτε σε διαφορετικές καταστάσεις όμοια μεταχείριση, εκτός αν η διαφοροποίηση δικαιολογείται για αντικειμενικούς λόγους (ΔΕΚ C-434/02, σκ 68, ΔΕΚ C-304/01, σκ. 31).

Μία οδηγία ή ένας Κανονισμός δηλαδή που δεν σέβονται σε κάποια διάταξη την αρχή της ίσης μεταχείρισης, θα πρέπει να ακυρωθεί από το ΔΕΚ, την δε ακύρωση μπορούν να ζητήσουν και οι πολίτες που θίγονται άμεσα (υπόθεση Defrenne).

Οι κανόνες της ίσης μεταχείρισης απαγορεύουν κάθε μορφή εμφανούς και συγκεκριμενομένης διάκρισης (Υπόθεση C-394/1966 ΔΕΚ).

Υφίσταται παραβίαση της αρχής της ισότητας όταν δύο κατηγορίες προσώπων, των οποίων η πραγματική και έννομη κατάσταση δεν παρουσιάζουν ουσιώδεις διαφορές, τυγχάνουν διαφορετικής μεταχείρισης ή όταν διαφορετικές καταστάσεις αντιμετωπίζονται κατά τον ίδιο τρόπο (απόφαση Πρωτοδικείου 15/3/94, T-100/92 και T-298/2002).

Το άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ L 39, σ. 40), όπως έχει τροποποιηθεί από την οδηγία 2002/73/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Σεπτεμβρίου 2002, ορίζει ότι:

«έμμεση διάκριση υφίσταται όταν μια εκ πρώτης όψεως ουδέτερη διάταξη, κριτήριο ή πρακτική θέτει σε ιδιαίτερα μειονεκτική θέση τους εκπροσώπους του ενός φύλου σε σύγκριση με τους εκπροσώπους του άλλου φύλου».

Τα άρθρα 21 και 22 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης απαγορεύουν επίσης οποιαδήποτε διάκριση βασιζόμενη στο φύλο και κατοχυρώνουν το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών σε όλους τους τομείς συμπεριλαμβανομένων της απασχόλησης της εργασίας και της αμοιβής.

Με το άρθρο 141 παρ. 1 Συνθ.Ε.Κ., το οποίο έχει υπερνομοθετική ισχύ και άμεσο αποτέλεσμα (απόφαση Δ.Ε.Κ. στην υπόθεση 43/75, Defrenne (11), γαλλ. Συλλ. 1976, σ. 455), κατοχυρώνεται η αρχή της ισότητας της αμοιβής μεταξύ ανδρών και γυναικών για όμοια εργασία ή για εργασία της αυτής αξίας.

Η ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών αποτελεί θεμελιώδη αρχή του Κοινοτικού Δικαίου σύμφωνα με το άρθρο 2 και το άρθρο 3 παρ. 2 της συνθήκης και τη νομολογία του δικαστηρίου. Οι διατάξεις αυτές της συνθήκης ανακηρύσσουν την ισότητα ανδρών και γυναικών ως «καθήκον» και «στόχο» της κοινότητας.

Ενδεικτικά επισημαίνονται:

1. Ιδρυτική Συνθήκη της Ρώμης, με την οποία καθιερώνεται η αρχή της παροχής ίσης αξίας εργασίας,
2. Το ψήφισμα της 10^{ης} Φεβρουαρίου 2010 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με την ισότητα ανδρών και γυναικών στην Ευρωπαϊκή Ένωση.
3. Συνθήκη του Άμστερνταμ,
4. Η Οδηγία 75/117/ΕΟΚ (καταργηθείσα από 15-8-2009 σύμφωνα με το άρθρο 34 της ΟΔ.2006/54) για την εφαρμογή της ίσης μεταχείρισης στην αμοιβή,
5. Οδηγία 79/7/ΕΟΚ για την προοδευτική υλοποίηση της αρχής της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφάλισης,

6. ΟΔ. 86/378/ΕΟΚ για την εφαρμογή ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών στα επαγγελματικά συστήματα όπως τροποποιήθηκε από την Οδηγία 96/97/ΕΟΚ ,

7. Η ΟΔ. 2004/113/ΕΚ για την εφαρμογή της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών στην πρόσβαση σε αγαθά και υπηρεσίες και την παροχή αυτών και

8. Οδηγία 2006/54/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την εφαρμογή της αρχής των ίσων ευκαιριών και της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών σε θέματα εργασίας και απασχόλησης).

9. Η Οδηγία 76/207/ΕΟΚ «περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχείρισεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας» (Ε.Ε. αριθμ. Ν.39/40 της 14-2-1976) ορίζει, μεταξύ άλλων, στην παρ. 1 του άρθρου 2 ότι «...η αρχή της ίσης μεταχείρισεως συνεπάγεται την απουσία κάθε διακρίσεως που βασίζεται στο φύλο είτε άμεσα είτε έμμεσα...», στην παρ. 1 του άρθρου 3 ότι «η εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχείρισεως συνεπάγεται την απουσία κάθε διακρίσεως που βασίζεται στο φύλο, όσον αφορά τους όρους, συμπεριλαμβανομένων και των κριτηρίων επιλογής, προσβάσεως σε απασχολήσεις, σε θέσεις εργασίας, ανεξάρτητα από τομέα ή κλάδο δραστηριότητας, και για όλες τις βαθμίδες της επαγγελματικής ιεραρχίας».

Με την αριθμ. G273/97/26-10-99 απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου οι διοικήσεις των Ενόπλων Δυνάμεων πρέπει να τηρούν κατά κανόνα την Αρχή της Ίσης Μεταχείρισης.

Σε δίκη που έγινε στις 6/4/1995 στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο ο Εισαγγελέας Gresauto τόνισε ότι δεν μπορούμε να φθάσουμε στο άλλο άκρο και να επιτρέπουμε ανισότητες σε βάρος των ανδρών με βάση διακρίσεις που στηρίζονται στο φύλο.

Τα Κράτη μέλη έχουν υποχρέωση να καταργούν τις διακρίσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών που απορρέουν από νομοθετικές κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις που είναι αντίθετες στην αρχή αυτή.

Το Εθνικό δίκαιο όχι μόνο πρέπει να είναι σύμφωνο με το Κοινοτικό, αλλά και να προβλέπει αποτελεσματική τιμωρία της παραβίασης και όχι απλώς συμβολική ποινή (ΔΕΚ υπόθεση Von Colson Kamann).

Με τις άνω διατάξεις τόσοι αυτές του Συντάγματος, όσο και αυτές των οδηγιών, οι οποίες είναι άμεσα εφαρμοστέες εκ μέρους των εθνικών δικαστηρίων (ΔΕΚ απόφαση της 26/2/1986, υπόθεση 152/84, απόφαση της 15/5/1986, υπόθεση 222/84) διέπουν και την πρόσβαση σε δημόσιες θέσεις (ΔΕΚ απόφαση της 21-5-1985, υπόθεση 248/83, απόφαση της 30-6-1988, υπόθεση 318/86) και επιβάλλουν την παροχή ίσων δικαιωμάτων και στα δύο φύλα.

* * * * *

* Οι ΕΜΘ εντάσσονται στο στράτευμα με τα ίδια τυπικά προσόντα (απόφοιτοι Λυκείου και Τ.Ε.Λ.) όπως οι Εθελόντριες και οι Εθελοντές υπαζκοί.

* Οι ΕΜΘ έχουν επιλεχθεί μέσα από συγκεκριμένα κριτήρια (συγκεκριμένο ηλικιακό έτος, οικογενειακή κατάσταση, υγειονομικές εξετάσεις, αθλητικές δοκιμασίες, κλπ) και διαδικασίες όπως οι εθελόντριες και οι Εθελοντές υπαζκοί.

* Οι ΕΜΘ έχουν εκπαιδευτεί με τα ίδια στρατιωτικά πρότυπα όπως οι Εθελόντριες και οι Εθελοντές υπαζκοί.

* Οι ΕΜΘ έχουν αποδείξει έμπρακτα τον επαγγελματισμό και την άρτια κατάρτιση τους, καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς ανάγκες του στρατεύματος.

* Οι ΕΜΘ εντάχθηκαν σε ξεχωριστή επετηρίδα και προάγονται ανεξαρτήτως κενών οργανικών θέσεων.

Το καθεστώς των διαφορετικών επετηρίδων μεταξύ ΕΜΘ και των υπαζκών διαφόρων προγενέστερων προελεύσεων, αλλά και αυτών εκ παραγωγικών σχολών υπαζκών,

ανεξαρτητοποιεί τις προαγωγές και δεν δημιουργεί καμία προστριβή με τις επετηρίδες των άλλων υπαζκών και αξκών εξ υπαζκών.

* Οι ΕΜΘ εξομοιώνονται μισθολογικά, είναι μέτοχοι στα ίδια ταμεία, διέπονται από τις ίδιες διατάξεις και τους πειθαρχικούς και ποινικούς κανόνες, χρησιμοποιούνται σε εφάμιλλα καθήκοντα, προσφέρουν όμοιες υπηρεσίες και έργο και έχουν μονιμοποιηθεί όπως οι Εθελόντριες και οι Εθελοντές.

* Οι ΕΜΘ μονιμοποιήθηκαν με το από 30/3/2011 Προεδρικό Διάταγμα, η μονιμοποίηση των οποίων έγινε σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις του ΝΔ 445/74.

* Οι ΕΜΘ διέπονται από τις εκάστοτε ισχύουσες διατάξεις που εφαρμόζονται για τους ομοιόβαθμους τους μόνιμους Υπαζκούς και ανθυπασιπιστές (άρθρο 9 του ΠΔ 21/91 όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 2 του Π.Δ/τος 56/98).

* Σύμφωνα με την παρ. 3 άρθρου 11 του Π.Δ/τος 21/1991 τα τυπικά και ουσιαστικά προσόντα για προαγωγή, οι κρίσεις, οι προαγωγές, οι τοποθετήσεις, οι μεταθέσεις, οι μετατάξεις, η απονομή δεύτερης ή τρίτης ειδικότητας, η παραίτηση, οι αποστρατείες και τα ατομικά έγγραφα των Εθελοντών – Εθελοντριών Μακράς Θητείας διέπονται από τις αντίστοιχες και εκάστοτε ισχύουσες διατάξεις περί μόνιμων υπαζκών και ανθυπασιπιστών των Ενόπλων Δυνάμεων, Εθελοντών και Εθελοντριών.

* Οι ΕΜΘ έχουν τα ίδια δικαιώματα – υποχρεώσεις, διέπονται από τους ίδιους κανονισμούς και διαταγές της υπηρεσίας σε θέματα υγειονομικής περίθαλψης, κρίσεων σωματικής ικανότητας, πειθαρχίας, υπηρεσιών, συμμετοχής σε παντός είδους ασκήσεις, καθώς και πάσης φύσεως υπηρεσιακές εργασίες όπως οι Εθελόντριες και οι Εθελοντές υπαζκοί χωρίς καμία εξαίρεση.

* * * * *

Υπό τα άνω δεδομένα η δυσμενής εις βάρος των ΕΜΘ διάκριση που δεν δικαιολογείται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος, άγει σε ευθεία έντονη υποβάθμιση του παρεχόμενου έργου των ΕΜΘ και της συμμετοχής των στο δυναμικό των Ενόπλων Δυνάμεων, δημιουργεί κατάσταση άνισης μεταχείρισης αυτών έναντι των Εθελοντών και Εθελοντριών υπαζκών και αντίκειται στην απορρέουσα από το άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος αρχή της ισότητας.

Το δημιουργούμενο από την ανισότητα αυτή κενό, πρέπει να πληρωθεί με την πιο κατάλληλη αποκατάσταση της ισορροπίας που διαταράχτηκε μέθοδο και ειδικότερα με την εφαρμογή του άρθρου 13 του Νόμου 3257/2004 και της διάταξης άρθρου 23 παρ. β,5 του Νόμου 3883/2010 ιεραρχικής εξέλιξης και των ΕΜΘ σε βαθμούς αξκού μέχρι και του βαθμού Ταγματάρχη όπως οι Εθελοντές (ΝΔ 445/74) και οι Εθελόντριες (Ν.705/77), γιατί μόνο με τον τρόπο αυτό αίρεται η ανισότητα που δημιουργήθηκε κατά παράβαση του άρθρου 4 παρ. 1 του Συντάγματος και εφαρμόζεται η διαλαμβανόμενη στο άρθρο 120 παρ. 2 του Συντάγματος επιταγή σεβασμού των διατάξεών του.

Ο νομοθέτης δεν έχει εξουσία σε άνιση μεταχείριση των διοικούμενων (Σ. 4 παρ. 1) κάτω από τις ίδιες συνθήκες και οπωσδήποτε δεν έχει εξουσία να παραβιάζει την ισότητα δικαιωμάτων και υποχρεώσεων μεταξύ ανδρών και γυναικών (Σ. αρ. 4 παρ. 2)

Η κατά τα άνω διακριτική μεταχείριση των ΕΜΘ και οι διατάξεις που τη δημιουργούν, παραβιάζουν και τις ακόλουθες συνταγματικές επιταγές:

- Του Κράτους Δικαίου που έχει θεμελιώδη επιδίωξη την πραγμάτωση του Κράτους Δικαίου που επιτυγχάνεται με τη διαφύλαξη και προστασία της αξίας του ανθρώπου, όπως διαμορφώνεται και με την εργασιακή και μισθολογική του εξέλιξη, η οποία πρέπει να τυγχάνει ίσης μεταχείρισης.

- Του άρθρου 2 παρ. 1 του Συντάγματος που καθιερώνει μια «γενική αρχή» που θεωρητικά αναλύεται σε υποχρέωση του Κράτους και συγκεκριμένα των διάφορων οργάνων

του, αφ' ενός να σέβονται την αξία του ανθρώπου εν γένει ως «ατόμου», όσο και ως μέλος του κοινωνικού συνόλου, δηλαδή να μην την προσβάλλουν κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας και αφ' ετέρου να προστατεύουν δηλ. να μεριμνούν για την αποτροπή της προσβολής της.

- Της διάταξης άρθρου 5 παρ. 1 του Συντάγματος με την οποία κατοχυρώνεται το δικαίωμα για ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας σαν καταστατική αρχή.

Η προσωπικότητα άλλωστε του ανθρώπου συντίθεται από την σωματική, ψυχική, πνευματική, ηθική και κοινωνική υπόσταση του από την οποία απορρέουν επί μέρους δικαιώματα για την προστασία συγκεκριμένων εννόμων αγαθών συνυφασμένων με την προσωπικότητα του, μεταξύ των οποίων το δικαίωμα της εργασιακής και μισθολογικής του εξέλιξης κατ' ίση μεταχείριση.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ:

Οι Εθελόντριες Ν. 705/77 οι οποίες εντάχθηκαν στο θεσμό των ΕΜΘ με την παρ. 5 άρθρου 13 του Ν. 1848/1989, προκειμένου να αποκτήσουν δικαίωμα προαγωγικής εξέλιξης σε ανθστή (όπως προβλέπεται για τους ΕΜΘ) από το προβλεπόμενο γι' αυτές Αρχιλοχίου, ακολούθως χωρίς κανένα απολύτως νόμιμο έρεισμα και με παραβίαση της Συνταγματικής Επιταγής για ίση μεταχείριση (παρ. 1 και 2 άρθρου 4) με το άρθρο 13 του Ν.3257/2004 αποδεσμεύτηκαν από τον θεσμό των ΕΜΘ, με δυνατότητα προαγωγικής εξέλιξης σε αξκούς κατ' αρχή με τις διατάξεις του Ν.2439/96 καταληκτικού βαθμού Αντισυνταγματάρχη και ακολούθως με τις διατάξεις του Ν.3883/2010 σε Ταγματάρχη, των ΕΜΘ παραμενόντων στο καταληκτικό βαθμό ανθστή με 35 και 40 έτη πραγματικής υπηρεσίας.

* * * * *

Για τη νομιμότητα της ίσης μεταχείρισης των ΕΜΘ με αντίστοιχη ιεραρχική υπηρεσιακή εξέλιξη βαθμού Ταγματάρχη - Επγού - Πλωτάρχη με τις Εθελόντριες και Εθελοντές, επισημαίνοντα οι ακόλουθες ερωτήσεις Βουλευτών προς τον ΥΕΘΑ και σχετική γνωμοδότηση του Νομικού Συμβούλου του ΓΕΑ και συγκεκριμένα:

* Με την αριθμ. Φ.454/25/ΕΠ 24743/Σ7/10-9-08 Γνωμοδότησή του ο Νομικός Σύμβουλος ΓΕΑ Ασμχος (Δ) Παν. Σιδηροκαστρίτης σε σχετική αναφορά Υπαξκού ΕΜΘ με αίτημα τη ρύθμιση προαγωγής των ΕΜΘ σε αξκούς γνωμοδότησε καταληκτικά :

«Η Συνταγματική αρχή της ισότητας επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται διαφορετικά ουσιωδώς όμοιες καταστάσεις και πρόσωπα. Θεωρούμε ότι από το υφιστάμενο θεσμικό πλαίσιο προκύπτει ότι υπάρχουν διαφορές στην αντιμετώπιση ΕΜΘ, ΕΠΟΠ και Μονίμων Υπαξκών.

Λεδομένου ότι δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται με διαφορετικό τρόπο στελέχη των Ε.Α. που τελούν υπό ουσιωδώς όμοιο καθεστώς, θεωρούμε ότι όσα αναφέρονται από τον Εσμία Β.Μ. πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν, στα πλαίσια της διακριτικής ευχέρειας της Υπηρεσίας να επανεξετάσει το ισχύον καθεστώς και να αμβλύνει τυχόν υφιστάμενες αδικαιολόγητες ανισότητες, έτσι ώστε να εξασφαλιστεί και αποδοτικότερη εκτέλεση των υπηρεσιακών καθηκόντων των στελεχών της Π.Α.».

* Σε ερώτηση Κοινοβουλευτικού Ελέγχου αριθμ. 30/7-8-2012 ο βουλευτής Νικήτας Κακλαμάνης προς τον ΥΕΘΑ διαλαμβάνει καταληκτικά:

«Βασικό αίτημά τους ήταν και είναι η βαθμολογική εξέλιξή τους, όπως των εθελοντριών του Ν705/1977 και των εθελοντών οπλιτών, που προσλαμβάνονταν έως το 1989.

Δε ζητούν να διαταραχθεί η ομαλή λειτουργία των Ε.Α., αφού δεν θέλουν να εξομοιωθούν με αντίστοιχους των παραγωγικών σχολών, απλώς θέλουν να εξομοιωθούν με τους ανακαταταγείς και τις εθελόντριες του Ν705/1977, που ήταν ΕΜΘ, σύμφωνα με το Ν1848/1989 άρθρο 13 παρ 4,5 και με τους νόμους Ν2109/1992 άρθρο 22, Ν3257/2004 άρθρο

Τόνισε ότι δεν είναι πλέον ανεκτό να υπάρχει διαφορετική αντιμετώπιση ίδιας κατηγορίας στελεχών (περίπτωση Εθελοντριών γυναικών).

Ο ΥΠΕΘΑ δεσμεύτηκε να φέρει το ζήτημα άμεσα στη Βουλή αφού προηγουμένως έρθει σε συνεννόηση με τους Αρχηγούς

* Ο Βουλευτής Θεόδωρος Καραoglou στην αριθμ. πρωτ. 4650/19-1-2012 ερώτηση του προς τον Υπουργό Εθνικής Άμυνας διαλαμβάνει:

«Αδικία και άνιση μεταχείριση υφίστανται οι Εθελοντές Μακράς Θητείας των Ενόπλων Δυνάμεων, αναφορικά με το ζήτημα της βαθμολογικής τους εξέλιξης.

Η βαθμολογική τους εξέλιξη ρυθμίζεται βάσει του Ν.1848/89, σύμφωνα με τον οποίο βαθμολογικά εξελίσσονται έως τον βαθμό του Ανθυπασπιστή. Ενώ, οι εθελόντριες του Ν.705/1977, βάσει της κείμενης νομοθεσίας (Ν.2109/1992 και 3257/2004), δεν βγαίνουν απλά από τον συγκεκριμένο θεσμό, αλλά λαμβάνουν και τη βαθμολογική εξέλιξη αξιωματικού.

Συνεπώς, η αδικία που υφίστανται οι Εθελοντές Μακράς Θητείας είναι κατάφωρη. Αξίζει να σημειωθεί, ότι η βαθμολογική τους εξέλιξη δεν επιβαρύνει επιπρόσθετα τον κρατικό προϋπολογισμό, διότι μισθολογικά λαμβάνουν τις αποδοχές των μονίμων συναδέλφων τους, αναλόγως των ετών υπηρεσίας τους και όχι σύμφωνα με τον βαθμό που φέρουν. Οφείλει, λοιπόν, το αρμόδιο Υπουργείο να προβεί σε σχετική νομοθετική διάταξη, με την οποία θα αποκαθίσταται η κατάφωρη αδικία και η άνιση μεταχείριση, που υφίστανται οι Εθελοντές Μακράς Θητείας».

* * * * *

Το Σύνταγμα με την παρ.2 άρθρου 120 επιτάσσει τον σεβασμό των διατάξεών του, από την οποία ανακύπτει η ανάγκη αντιμετώπισης της κατάστασης που δημιουργείται από την κήρυξη (θεώρηση) ανίσχυρης της δυσμενούς ιεραρχικής εξέλιξης των Ε.Μ.Θ. με παραβίαση της παρ.1 άρθρου 4 του Συντάγματος, σε σχέση με την ευμενή ιεραρχική εξέλιξη των εθελοντριών Ν.705/77 και Εθελοντών Ν.Δ. 445/74 με τη εφαρμογή και για εκείνους (Ε.Μ.Θ.) σε βάρος των οποίων έγινε αυτή, της ευμενούς ειδικής διάταξης, χωρίς την οποία εφαρμογή θα παραμένουν στην ουσία υπό δυσμενή διακριτική μεταχείριση.

Ο ισχυρισμός των παραγόντων της διοίκησης επί σχετικών αναφορών των ΕΜΘ, ότι δικαιολογείται η διακριτική μεταχείριση τους με ιεραρχική εξέλιξη μέχρι βαθμού ανθστου σε σχέση με την ιεραρχική εξέλιξη των Εθελοντών και Εθελοντριών σε βαθμούς αξκού με καταληκτικό Τχη – Εργου – Πχη, διότι αποτελούν διαφορετική κατηγορία από αυτή των Εθελοντών και Εθελοντριών, αποτελεί αιτιολογικό μόρφωμα καταχρηστικής άσκησης εξουσίας, με κραυγαλέα παραβίαση της Νομιμότητας, του Κράτους Δικαίου, των Αρχών της Χρηστής Διοίκησης, της Αμεροληψίας και των Συνταγματικών Επιταγών της Ίσης Μεταχείρισης και της Αναλογικότητας, αλλά και υποτίμησης της νοημοσύνης των Ένστολων.

Η επίκληση επίσης από τους παράγοντες της διοίκησης δύο σχετικών αποφάσεων του ΔΕΑ, οφειλόμενες σε μη σφαιρική δικαστική προβολή της διακριτικής μεταχείρισης των ΕΜΘ σε σχέση με την ιεραρχική εξέλιξη των Εθελοντριών του Ν. 705/77 και των Εθελοντών ΝΔ 445/74 και της προσβολής του πυρήνα των διατάξεων της Ισότητας και της Αναλογικότητας του Συντάγματος, παρίσταται απρόσφορη για αιτιολογικό έρεισμα της διακριτικής Αντισυνταγματικής μεταχείρισης των Ε.Μ.Θ., αφού είναι γνωστό ότι Νόμος κηρύσσεται ή μη, αντισυνταγματικός μόνο με απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, κάτι που δεν υπήρξε σχετικά με τη Συνταγματική ή μη ιεραρχική εξέλιξη των ΕΜΘ.

Γιώργος Εμμανουηλίδης

Δικηγόρος Αθηνών (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 5582)

Στουρνάρη 32 – Αθήνα τηλ. 210-5226613, 210 – 5241943 E-mail:

ΣΗΜΕΙΩΣΗ : Οι Ε.Μ.Θ. σήμερα είναι περί τις 18.000 υποαξιωματικοί

13 και όχι μόνο βγαίνουν από τον εν λόγω θεσμό (των ΕΜΘ) αλλά λαμβάνουν και βαθμολογική εξέλιξη αξιωματικού.

Εξάλλου, οι ΕΜΘ έχουν ξεχωριστή επετηρίδα και οι οργανικές θέσεις των βαθμών που λαμβάνουν είναι κατοχυρωμένες.

Επίσης, όσον αφορά το οικονομικό κομμάτι του εν λόγω μέτρου θα είναι μηδενικό, αφού ούτως ή άλλως μισθολογικά λαμβάνουν τις αποδοχές των μονίμων, σύμφωνα με τα έτη υπηρεσίας και όχι σύμφωνα με το βαθμό που φέρουν.

Ουσιαστικά το αίτημά τους μπορεί να χαρακτηριστεί καθαρά ηθικό και όχι οικονομικό.

ΕΡΩΤΑΤΑΙ ο κ. Υπουργός,

Τι προτίθεσθε να κάνετε για το εν λόγω ζήτημα της βαθμολογικής εξέλιξης των Εθελοντών Μακράς Θητείας;»

* Σε απάντηση του ΥΕΘΑ κ. Παναγιωτόπουλου στην άνω ερώτηση του βουλευτή διαλαμβάνονται στην παρ. (2) αυτής:

(2) Οι προερχόμενοι Υπαξκοί του Νόμου 705/77, είναι υπαξκοί γυναίκες, οι οποίες σύμφωνα με τις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 3 του ν. 705/77 και του άρθρου 12 και 46 του Ν. 445/74 κατατάχθηκαν ως Εθελόντριες και μετά τη λήξη της πενταετούς υποχρέωσής τους, με αίτηση τους, παρέμειναν στις Ένοπλες Δυνάμεις με το βαθμό που έφεραν. Οι εν λόγω Εθελόντριες μετά τη μονιμοποίησή τους σύμφωνα με την προαναφερόμενη νομοθεσία, έχουν την βαθμολογική εξέλιξη των μονίμων υπαξκών πλην του καταληκτικού βαθμού καθόσον σύμφωνα με το άρθρο 23 παρ. α(4) και α(5) του Ν. 3883/10 οι αξκοί που είναι απόφοιτοι Ανωτέρων Στρατιωτικών Σχολών Υπαξκών (ΑΣΣΥ) έχουν ως καταληκτικό βαθμό του Αντισυνταγματάρχη, ενώ οι λοιποί αξκοί έχουν ως καταληκτικό βαθμό του Ταγματάρχη.

* Στην αριθμ. 2469/26-10-2012 ερώτηση της προς τον κ. ΥΕΘΑ η βουλευτής Μαρία Κόλλια – Τσαρουχα διαλαμβάνει καταληκτικά:

«Οι λύσεις που καλύπτουν προβλήματα περιστάσεων και η δημιουργία άνισης βαθμολογικής και μισθολογικής εξέλιξεως ατόμων υπό ομοιόμορφες συνθήκες τελούντων κατά παράβαση της Συνταγματικής Επιταγής για Τση Μεταχείριση, Επίσης με την αριθμ. Γ 273/97/26-10-99 απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου οι διοικήσεις των Ενόπλων Δυνάμεων, πρέπει να τηρούν κατά κανόνα την αρχή της ίσης μεταχείρισης.

Ερωτάται ο κ. Υπουργός:

Προτίθεται το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας να τηρήσει την Συνταγματική Ισότητα στην περίπτωση αυτή των Εθελοντών Μακράς Θητείας (ΕΜΘ);»

* Στην αριθμ. πρωτ. 1975/24-1-2012 Αναφορά της προς τον ΥΕΘΑ η βουλευτής Ελένη Τσιαούση διαλαμβάνει καταληκτικά:

«Κατόπιν τούτων,

Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε για τις περαιτέρω απαραίτητες ενέργειες προκειμένου, να εφαρμοστεί άμεσα η εξομοίωση της βαθμολογικής εξέλιξης των Εθελοντών Μακράς Θητείας στρατιωτικών, με τους λοιπούς υπαξιωματικούς μη παραγωγικής σχολής (αποφοίτους ΑΣΣΥ) όταν μάλιστα δεν προκαλείται δαπάνη στο κρατικό προϋπολογισμό, ώστε να αρθεί η χρονίζουσα σε βάρος τους άδικη διάκριση που υφίστανται σε όλο τον εργασιακό τους βίο.»

* Ο Βουλευτής Βασίλης Οικονόμου, έφερε τροπολογία για τη βαθμολογική εξέλιξη των Εθελοντών Μακράς Θητείας στην Ολομέλεια της Βουλής. Στην τοποθέτηση του ζήτησε σαφή δέσμευση από τον Υπουργό Άμυνας Πάνο Παναγιωτόπουλο να ψηφιστεί η τροπολογία.

Προειδοποίησε ότι δεν είναι ανεκτό να ακούγεται μόνο η άποψη των Επιτελείων για το θέμα και αυτή πάντα να γίνεται δεκτή.